

Middelen en voornaamste argumenten

Met het onderhavige beroep vordert verzoekster de nietigverklaring van de beschikking van de Commissie inzake staatssteun nr. 382/2004-Frankrijk van 3 mei 2005 ⁽¹⁾ houdende vaststelling dat de door de Franse autoriteiten toegekende subsidie voor de bouw en de exploitatie van een telecommunicatienetwerk met een hoge capaciteit op het grondgebied van de Limousin (DORSAL) geen steunmaatregel vormt.

Tot staving van haar beroep voert verzoekster verschillende middelen aan: schending van een wezenlijk vormvoorschrift, alsmede schending van het gemeenschapsrecht.

Wat de schending van een wezenlijk vormvoorschrift betreft, stelt verzoekster dat de Commissie haar procedurele rechten schendt door ten onrechte niet de formele onderzoeksprocedure van artikel 88, lid 2, EG en artikel 6 van verordening nr. 659/99 ⁽²⁾ in te leiden, waardoor zij als betrokken partij, voordat de Commissie een beschikking geeft, haar opmerkingen kan indienen.

Met haar eerste middel, betreffende schending van het gemeenschapsrecht, stelt verzoekster dat de Commissie een kennelijke beoordelingsfout heeft gemaakt door ervan uit te gaan dat de betrokken maatregel geen steun inhoudt omdat de subsidie was toegekend in het kader van een compensatie voor openbare-dienstverlening, en dat in casu aan de in de rechtspraak Altmark3 ontwikkelde voorwaarden was voldaan.

Verder betwist verzoekster de bestreden beschikking voorzover daarbij de dienst „hoge capaciteit” als openbare dienst wordt gekwalificeerd terwijl de definitie van de openbare dienst op het gebied van telecommunicatie, zoals die uit de richtlijn „universele diensten” blijkt, slechts diensten met een lage capaciteit betreft.

Verzoekster stelt voorts dat, indien de betrokken verplichtingen als een taak van openbare-dienstverlening zouden zijn te beschouwen, quod non, de Commissie een kennelijke beoordelingsfout heeft gemaakt door ervan uit te gaan dat in de stad Limoges particulier initiatief ontbrak en geen concurrerende krachten aanwezig waren. Zij stelt ook dat via de procedure die is gevolgd voor de keuze van de marktdeelnemer belast met de uitvoering van een gestelde taak van algemeen belang, niet de kandidaat die deze dienst tegen de laagste kost voor de gemeenschap kon leveren, is kunnen worden geselecteerd. Hoe dan ook kan volgens haar in casu, en wat de stad Limoges betreft, de overheidssubsidie niet worden gerechtvaardigd als een compensatie voor de uitvoering van een taak van openbare-dienstverlening, zodat de rechtspraak Altmark niet kan worden toegepast.

Met haar andere middel stelt verzoekster ook wezenlijke procedurefouten in de procedure voor de uitbesteding van de openbare dienst waardoor de potentiële kandidaten voor deze uitbesteding ongelijk zijn behandeld.

Verzoeksters laatste middel betreft ontoereikende motivering van de bestreden beschikking, voorzover de Commissie niet heeft uitgelegd waarom zij de regio Limousin in haar geheel heeft beschouwd zonder rekening te houden met de specificiteit van de stedelijke gebieden die, zoals de stad Limoges, binnen de regio echte kernen voor concurrentie vormen, en ook niet waarom zij in de bestreden beschikking op geen enkel moment

de aanwezigheid van verzoeksters netwerk in Limoges heeft vermeld.

⁽¹⁾ C (2005) 1170 def. 1.

⁽²⁾ Verordening (EG) nr. 659/1999 van de Raad van 22 maart 1999 tot vaststelling van nadere bepalingen voor de toepassing van artikel 93 van het EG-Verdrag, PB L 83 van 27.03.1999, blz. 1.

Beroep ingesteld op 30 september 2005 — Frankrijk/Commissie

(Zaak T-370/05)

(2005/C 315/30)

Procestaal: Frans

Partijen

Verzoekende partij(en): Franse Republiek (Parijs, Frankrijk) [vertegenwoordiger(s): G. de Bergues en A. Colomb als gemachtigden]

Verwerende partij(en): Commissie van de Europese Gemeenschappen

Conclusies van verzoeker(s)/verzoekster(s)

- nietigverklaring van beschikking C(2005)2756 def. van de Commissie van 20 juli 2005 houdende onttrekking aan communautaire financiering van bepaalde uitgaven die de lidstaten voor het Europees Oriëntatie- en Garantiefonds voor de Landbouw (EOGFL), afdeling Garantie, hebben verricht, voorzover daarbij het bedrag van 13 519 122,05 EUR is uitgesloten uit hoofde van een correctie met betrekking tot de vaststelling van de oppervlakten die in aanmerking komen voor steun aan herstructurering en omschakeling van wijngaarden voor de begrotingsjaren 2001-2003;
- verweerster te verwijzen in de kosten.

Middelen en voornaamste argumenten

Bij de bestreden beschikking, waarover het onderhavige geding gaat, heeft de Commissie een besluit genomen inzake de goedkeuring van verzoeksters rekeningen in de wijnsector voor een bedrag dat overeenkomst met het bedrag dat van communautaire financiering moet worden uitgesloten vanwege enerzijds een correctie wegens overschrijding van de nieuwe-aanplantrechten en anderzijds een door de Commissie toegepaste correctie [vanwege een verschil] tussen de oppervlakten waarvan Frankrijk heeft verklaard dat zij voor steun aan herstructurering/omschakeling in aanmerking komen, en de oppervlakten waarvan de Commissie heeft geoordeeld dat zij voor dergelijke steun in aanmerking komen, voor de seizoenen 2000-2001 en 2001-2002. Verzoekster betwist enkel het tweede gedeelte van de betrokken beschikking, betreffende de correctie vanwege het verschil in oppervlakte.

Tot staving van haar vorderingen voert verzoekster twee middelen aan. Met het eerste betoogt zij dat de Commissie artikel 7, lid 4, van verordening nr. 1258/99⁽¹⁾ onjuist heeft toegepast voorzover zij niet heeft bewezen dat de Franse regering de gemeenschapsvoorschriften heeft geschonden met betrekking tot de berekening van de steun voor herstructurering en omschakeling van wijngaarden, noch dat de door de Franse regering toegepaste berekeningsmethode schade heeft toegebracht aan de gemeenschapsbegroting.

Verzoeksters tweede middel is ontleend aan een ontoereikende motivering aangezien in de bestreden beschikking niet is uiteengezet welke voorschriften volgens de Commissie moeten worden toegepast op niet-beplante oppervlakten die in aanmerking kunnen worden genomen bij de berekening van de steun, en zij evenmin een duidelijke rechtvaardiging geeft voor de toepassing van een financiële correctie van 10 % op de bedragen van de steun aan herstructurering en omschakeling van wijngaarden.

⁽¹⁾ Verordening (EG) van 17 mei 1999 betreffende de financiering van het gemeenschappelijk landbouwbeleid (PB L 160 van 26.06.1999, blz. 103-112).

Beroep ingesteld op 5 oktober 2005 — Giant (China)/Raad

(Zaak T-372/05)

(2005/C 315/31)

Procestaal: Engels

Partijen

Verzoekende partij(en): Giant (China) Co., Ltd (Kunshan City, Volksrepubliek China) [vertegenwoordiger(s): P. De Baere, advocaat]

Verwerende partij(en): Raad van de Europese Unie

Conclusies van verzoeker(s)/verzoekster(s)

— nietig te verklaren verordening (EG) nr. 1095/2005⁽¹⁾ van de Raad van 12 juli 2005 tot instelling van een definitief antidumpingrecht op rijwielen uit Viëtnam en tot wijziging van verordening (EG) nr. 1524/2000 tot instelling van een definitief antidumpingrecht op rijwielen uit de Volksrepubliek China, voorzover daarbij haar verzoek tot toekenning van de status van marktgerichte onderneming is afgewezen in strijd met artikel 2, lid 7, sub b, juncto artikel 2, lid 7, sub c, van verordening nr. 384/96 van de Raad (de „basisverordening”), artikel 11, lid 10, van de basisverordening is geschonden doordat haar verzoek om de antidumping-

rechten niet in mindering te brengen van de samengestelde exportprijs is afgewezen, en artikel 253 EG is geschonden wegens het ontbreken van motivering;

— de Raad te verwijzen in de kosten van de procedure.

Middelen en voornaamste argumenten

Verzoekster, een vennootschap met beperkte aansprakelijkheid naar Chinees recht, produceert vooral rijwielen en rijwielanddelen voor uitvoer naar de Gemeenschap. Omdat zij nadeel ondervond van de omstreden maatregelen, heeft zij de Commissie verzocht om toekenning van de status van marktgerichte onderneming („SMO”). Verzoekster heeft ook antidumpingvragenlijsten ingediend en met de Commissie over het een en het ander gecorrespondeerd.

Zij komt thans op tegen de bestreden verordening, in de eerste plaats voorzover haar verzoek tot toekenning van de SMO daarbij is afgewezen. Volgens verzoekster is haar verzoek afgewezen op grond dat haar besluiten inzake verkoopprijzen en hoeveelheden niet als reactie op marktsignalen en zonder staatsinmenging van betekenis worden genomen wegens het bestaan van een stelsel van exportvergunningen. Verzoekster stelt dat artikel 2, lid 7, sub b, van de basisverordening aldus dient te worden uitgelegd dat de SMO dient te worden toegekend wanneer in een bepaald geval de voorwaarden van een markteconomie gelden, ook al zijn de nationale wetgeving of de nationale regelingen niet in overeenstemming met die welke in een markteconomie van toepassing zijn. Aangezien de bestreden verordening geen regeling bevat voor haar eigen specifieke situatie, is er volgens verzoekster sprake van een kennelijke beoordelingsfout, waardoor artikel 2, lid 7, sub b, van de basisverordening is geschonden. In ditzelfde verband stelt verzoekster schending van artikel 253 EG voorzover in de bestreden verordening niet wordt aangegeven op welke gronden haar verzoek tot toekenning van de SMO is afgewezen.

Verzoekster komt ook op tegen de afwijzing van haar verzoek om overeenkomstig artikel 11, lid 10, van de basisverordening de antidumpingrechten niet in mindering te brengen van de samengestelde exportprijs, als een kost tussen invoer en wederverkoop. Verzoekster is van mening dat de Raad blijk heeft gegeven van een onjuiste rechtsopvatting waar hij heeft geoordeeld dat de wederverkoopprijzen en de latere verkoopprijzen niet waren gewijzigd in vergelijking met verzoeksters exportprijzen zoals die bij de eerdere onderzoeken waren vastgesteld. Volgens verzoekster was er bij eerdere onderzoeken voor haar geen exportprijs vastgesteld. Verder betoogt verzoekster dat artikel 11, lid 10, niet eist dat de wijziging wordt beoordeeld tegen de achtergrond van bij eerdere onderzoeken vastgestelde exportprijzen.

⁽¹⁾ PB L 183, blz. 1.